

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

בַּעֲשֶׂה בֵּיהֶם בְּעֶשֶׂה כֹּחַ: חוֹרֵךְ חֵי. שֶׁ
 יֵשׁ כֹּחַ מִמּוֹן הַהֵנוּת עֲמָךְ אֶל מִשְׁכַּח
 לֶךְ הַנֶּאֱמָר: דַּעֲלֵמָא דְּלוֹלִינן מִנֵּיהִם גֵּרִים
 וְיִמְחַר אֵינִי דְּמֵה לְחֹפֶה שְׂכֻלְתָּא מִן
 לְמוֹת הַסַּמְחָמָה. עֵינִיכּוּ כִי פִתְחֵא
 הַלֵּס מִת: חוֹק. מוֹן: מִי יָגִיד לֶךְ.
 וְשֶׁ נֶשְׂאֵר בִּידֵס שְׂמָא יִצְדָּחוּ: וְלֵלָא
 נוֹבְלִין. לְמוֹר כֶּסֶף דְּלִינן גִּדְלֵה
 פִּרְסָתָא וְעוֹשֵׁן עֵמְהָן אִדְרֵךְ אֲרֵךְ
 לְהִדְלָא עֵלִיָּה: וְלֵלָא נוֹבְלִין. מִיָּס.
 לְשׁוֹן וְהֵלֵךְ נָבֵל וְיִמְחֵא: וְיִסָּ. לְחֹלִי וְהֵ
 וְקִשָּׁה לְחֹלִי וְהֵ יִסָּ לֵב וְרַע עֵשִׁים:
 כְּשִׁמְרֵם כְּבִטְכֵן. כִּיֵּם שְׁמֹרֵם
 יִדְרֵךְ שְׂאִין מִשְׁכַּחְמִין מִמֶּךָ: יִכּוּנוּ
 וְיִסָּ. שְׂחָח סוֹרִין וּמוֹיָאֵל כֶּסֶף
 וְיִסָּ. כִּיֵּם גִּימְגוּם וְכִלְשִׁיָּה: אִימִי שְׂחָח
 וְיִסָּ. כוֹמֵן. שִׁידֵעַ לְדִרֹשׁ הַלְלוֹת
 כִּתָּא. ד"א אִימִי שְׂחָח לֵאשׁ אִימִי
 אִיֵּם שְׂחָח כְּתַלְתֵּין כוֹמֵן שִׁי לֵי
 מִשְׁנֵה כְּשִׁאֲרֵי מִתְמוּ דִּבְרֵי הַלְלוֹת:
 שְׂחָרֶשׁ. סְפִירָה שְׂפִיחֵי דִבְרֵי מִתְמוּ
 סָלָה כְּנִתָּה כִי דַעַת הַלּוֹיֵא כְּשִׁפְטִי:
 וְיִסָּ. אִם יֵשׁ לִי מוֹל טוֹב תִּתָּה לְבִי
 נִתָּה לִי כִּיֵּם שְׂחָח מִתְמוּ כֶּסֶף לֵי
 נִתָּה מִתְמוּ עַד שְׂחָח יִתְאַלְמֵה: אֵל וְיִסָּ.
 אֲרֵךְ (א) לְהַתְמַקֵּם וְלִהְיֵת עֶשֶׂר: כִּי לֵא
 לְעוֹלָם אֲרֵיב וְיֵלֵךְ אֵל לְנֵזֶח אֶקְוֶךְ. אֲלֵמָה
 לְנֵזֶח לְשׁוֹן עוֹלָם הוּא. מִדְּמִכָּתִין לֵי
 וְיִסָּ עַד עוֹלָם סָלָה אֲלֵמָה סָלָה לְשׁוֹן
 לְעוֹלָם מִשְׁמַע: שְׂרָף לְזוֹרֵר. שְׂאִי
 וְיִתְאַלְמֵה בְּדוֹקָה כִּיֵּם הַזֶּה אֲלֵמָה
 שְׂרָפִי כִּיֵּם כִּיֵּם אֲרֵיב וְיִמְרֹרֵה
 לְנִירֹת: וְיִרְאֵה וְיִסָּ. כְּשִׁמְגֵי
 לְזוֹרֵר נִרְאֵה מִתְמוּ וְקֵנוּ וְיִסָּ שְׂפִימִם
 שְׂמִטֵּי חֵסֶם מִכְּכִין אֲחִי. כִּי אִם
 תִּלְמִיד חֵסֶם הוּא אִיֵּם רִידֵךְ לְנֵזֶח
 וְיִסָּ שְׂחָח אֲלֵמָה יוֹסֵב וְיִתְמוֹר עַד

יפה ולזה קשה אבל הקב"ה א
אמי מ"ד כי נעים כי תשמרם
תשמרם בבטן בזמן שיכינו יר
טוב אימתי שמחה לאיש בזמן
ש"ו יצחק אמר מהבא (כ"י קר)
ובלבבך לעשותו רבא אמר ר
נתתה לו בזמן שארשת שפתי
מנעת סלה וזה תאות לבו נת
שנאמר נצח סלה ועד אין ל
רתיב "כאשר שמענו כן
דכתיב י"ה ימלך לעולם וע
לגרוותיך בן משים ארם עצ
אין תלמודו מתקיים בידו ואמ
שהכל דשין בה וכבושם זה
"אליעזר" מ"ד ¹³לחות אבן אם
אין תלמודו מתקיים בידו וא"ר
לא נשתכחה תורה מישאל רב
תורת אלא חיות אמר רב מר
בו תלמודו מתקיים בידו ואם
לרב יוסף בהדיא כי מטא מעל

אמר ליה רב לי ואימזגיה אנא
בר חמא א"ל אנא הוא כ"א א"ל
נחליאל ומנחליאל כמות ומבמ
במתנה וכיון שניתנה לו כמות
ומנחליאל כמות ואם מגיס לבר
שנאמר כ"ל גיא ינשא אמר
עצמו כחיה זו שדורסת ואוכל

לו אדם גדול ש'מש. כתוב נעים כי חשמונ' בב
מה טוב. ר' יצחק אמר מהבא כי קרוב אליך ה
ולא לצאת אקצוף. שלה, כגון אלקים יכוננו עד
ואמרי שמספרות ואוכלת. יש בה. כלומר חלל

כיצד מעברין פרק חמישי עירובין

יך ימים: חסוף אכול. אם
למחר שמה תמות ושוב אין
כהלולא דמי. היום ישנו
אם יש לך. ממון: ואין

בבמשכה ביה אמרה ליה לא כך כתוב י'ערוכה
ושמורה *אם ערוכה כרמ"ח אברים
משתמרת ואם לאו אינה משתמרת
תלמיד אחד היה לרבי אליעזר^ז שהיה
עוונה בלחש לאחר ג' שנים שכח תלמודו
תלמיד אחד היה לו לרבי אליעזר
שנשחט בחייב בשריפה למקום אמרו הניחו לו
אדם גדול שמש א"ל שמואל לרב יהודה
ישינא פתח פומיך קרי פתח פומיך תני כי
היכי דתתקיים בך ותוירך חיי שנאמר :כי
חיים הם למצאיהם ולכל בשרו מרפא אל
תקרי למצאיהם אלא למצאיהם כפה א"ל
שמואל לרב יהודה שינא חטוף ואוכל
חטוף ואישי דעלמא דאולין מניה כהלולא
דמי א"ל רב לרב המנונא בני אם יש לך
היטב לך שאין בשאול תענוג ואין למות
התחממה ואם תאמר אינה לכני חוק בשאול
מיד בני האדם דומים לעשבי השדה
הללו נוצצין והללו נובלין א"ר יהושע בן
לוי המהלך בדרך לית חן עמו לווייה יעסוק
בתורה שנאמר כי לית חן^ח עמו^ט חש כראש
יעסוק בתורה שנאמר כי לית חן הם לראשך
חש כגרונו יעסוק בתורה שנאמר יענקים
לגרוניתך חש כבמעי יעסוק בתורה שנאמר
רפאות תהי לשרך חש כעצמותיך יעסוק
בתורה שנאמר וישקוי לעצמותיך חש בכל
גופו יעסוק בתורה שנאמר ולכל בשרו מרפא
אמר רב יהודה בר' חייא כל וראה שלא

במדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ו
ו כן נתן תורה לישראל עם חיים לכל גופו
במנך כינוי יחדיו על שפתך אימתי ד"ת "נע
יו על שפתך ר' זורא אמר מהבא *שמהה ל
ומענה כפי ל"א אימתי שמהה לאיש במענה
אל"ך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו *
נא *התור לבו נתת לו וארשת שפתיו בל
ל מנעת סלה רבא רמי כתיב תאור לבו נתת
לו לא וכה וארשת שפתיו כל מנעת סלה
הפסק עולמית נצח דכתיב *כי לא לעולם
ינו בעיד ל' צבאות בעיד אלהינו אלהים
(סימן) ענקים לחייו ולחות (חרות): א"ר *
כענק זה שרף על הצואר ונראה ואינו נראה
ר"א מאי דכתיב *לחיו כערוגת הבשם *א
הכל מתבשמן בה תלמודו מתקיים ואם
ודם משים עצמו את לחייו כאבן זו שאינה נמח
אל"עזר) מאי דכתיב *חרות על המלכות שול
אחריה בר עקב אמר *אין כל אומה ולשון שול
מאי דכתיב *וממדרבא מתנה אם משים אד
וואין תלמודו מתקיים בידו *ורבא כריה דרב
רומא דכיפורי אמר איזיל ואפיסיה אול אשכח
הב ליה מוגיה כדמעמיה אמר *דמי האי מוגיה
תתיב אכרעך עד דמפרשת לי הני קראי מאי
הניא א"ל אם אדם משים עצמו כמדור זה
תחלו לא שנאמר וממתנה תחילא וכיון ש
קדושי ברוך הוא משפילו שנאמר וממתנה
: הונא מ"ד *חיתך ישוב בה תכין בטובתך
ואיכא דאמרי שמסרחת ואוכלת תלמודו מת
ש ברוך הוא עושה לו סעודה בעצמו שנאמר
תתיב *נצור תאנה יאכל פריה למה נמשלו

אימתי דברי תורה נעימים בשעה שתשרםם בבטן, כיצד בעת שיכנסו מאד, בשעה שבפך ובלבבך לעשותו. תארת לנו נחל, אם ובה וז' אם טלה, ועד, כגון ז' ימלך לעולם ועד, אין להם הפסק לעולם. בתי מתקיים בידו, וכיון שיתלמדו מתקיים בידו הקב"ה מכן סעודתו

נד.

תלמודו מתקיים בידו: שכל דעין אדמו. שאין לו גשום (ב): שכל
המבשמים ממנו. שמלמד תורה לתלמידים: **לאכן** וו **שיניה נמחם**.
 מפני דריסת רגלי בני אדם כך לחיו אינו נלאין מלחור על תלמוד
 ויללד לאחרים: **לא נשכחה**. חרות משמע חקוק ואינו נמחם לעולם.

ישראל מהשטחה מהן עולמית: על
לוחות. בשביל הלוחות היו בני
ישראל בני חורין: ממדבר מסנה.
ס כמדבר הוא תורה נמונה לו
ממנה ולא ישבה: מילחא. כעס:
מר. רבא חזיל אפיסיקיה לרב יוסף:
ווג. במינ: רב יוסף סגי נהור היה
היה רובאיה ויבדיו בטעם היו

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא וסה
לרץ (להתחמק) מ"מ
ו"כ ס"א להתמהמה
(וכ"ה בע"ז): (ב) ד"ה
שהכל דשן וס"י נקט
הרד"ה ס"ד:

גליון הש"ס

גמ' אלו הם לים המנוגג.
עין לקמן דף סג ע"ב
תד"ה דב המנוגג:
שם חש בראשו יעקוב
בתורה. ע"י מלות חיים
מנוגגת דף טו ע"ב ד"ה
לסוד להתחלפות:

מוסף רשמי

דמי האי מזיגא למוזיגא
דרבא. שסטיה דכא לימוד
למיני הים מחג לי בענין
(דברים נה.) לא תחוב
אכרעץ. לפי שנים לנו
שאל לי מקרא זה כדי
להשיל דעתו (שם).
כמדבר זה. מלמד תורה
כחם לכל (שם). בחליאל.
נעשית לי תורה כמו חלה
(שם).

יב ג'ס'ם גאון

[illegible]

רבינו חננאל

אמריה ליה כתיב ערוכה
ככל ושמורה אם ערוכה
בסמ"ח אברים נשמרת
בלב ואם לאו אינה
נשמרת. אמר ליה רב
שמאל לרב יהודה
שינוא פחז פאז דאמר קרי
והני כ"י חזי דאמר קרי
ח"י, שנאמר כי חיים הם
למנוצתים כליו. אמר
תלמודי היה רב אלעזר
שנתייב שרופה למקום.
ואמר (התקום) ענינו
אימה בעת שזכר בעתו
קוקוס שנאמר לצחצח, כגון
לח"י זו שרפה ואוכלת,
ואכל שררה. מה תאניני